

BRIAN McCLELLAN

Příběhy ze světa

PRACHMISTRŮ

Příběhy ze světa prachmistrů

Vyšlo také v tištěné verzi

Brian McClellan

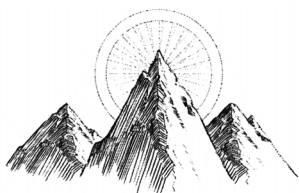
Příběhy ze světa prachmistrů – e-kniha

Copyright © Talpress, 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PŘÍBĚHY ZE SVĚTA PRACHMISTRŮ

Brian McClellan

TALPRESS

Ve stínu polního maršála

Hope's End © Brian McClellan, 2013

The Girl of Hrusch Avenue © Brian McClellan, 2013

Green-Eyed Vipers © Brian McClellan, 2015

The Face in the Window © Brian McClellan, 2014

Return to Honor © Brian McClellan, 2015

Zřeknuvší

Forsworn © Brian McClellan, 2014

Služebník Koruny

Servant of the Crown © Brian McClellan, 2014

Vražda v hotelu Kinnen

Murder at the Kinnen Hotel © Brian McClellan, 2014

Duchové Tristanské pánve

Ghosts of the Tristan Basin © Brian McClellan, 2016

Translation © 2017 by Ondřej Kronich

Cover © 2017 by Tibor Paštrnák

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu
nakladatele.

ISBN 978-80-7197-656-1 tištěná kniha

ISBN 978-80-719-7778-0 e-kniha

O B S A H

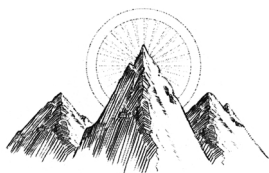
Ve stínu polního maršála

Konec naděje	9
Dívka z Hruschovy třídy	39
Zelenooké zmije	69
Tvář v okně	85
Znovuzískaná čest	127

Novely ze světa prachmistrů

Zřeknuvší	171
Služebník Koruny	241
Vražda v hotelu Kinnen	327
Duchové Tristanské pánve	405

VE STÍNU POLNÍHO MARŠÁLA

K O N E C N A D Ě J E

Osmnáct let před událostmi Příslibu krve...

Kapitánka Verundiš přemýšlela o sebevraždě.

Pistole spočívala na jejím klíně, hlaveň byla nabitá, křesací kámen natažený, pánvička připravená.

Mělo to být snadné – vložit si hlaveň do úst, namířit vzhůru a stisknout spoušť. Nějaký nebohý pěšák bude muset vyčistit zadní část stanu od krve a úlomků kostí – nebo jej možná jen porazí a zapálí. Její tělo bude posláno zpět do Adra, kde...

Ale proč se zabývat detaily? Nic z toho pro ni už nebude mít význam.

Obehnula prsty kolem pažby pistole, která patřila jejímu dědečkovi. Povrch byl opotřebovaný a hladký, a ona byla ráda, že má jen málo rodinných příslušníků, kteří ji budou oplakávat. Budou ji vůbec oplakávat, když si vybere k úniku ze světa tak zbabělou cestu?

Bude Genevie vzpomínat na svou matku?

Vedle jejího lůžka ležel na stole dopis. Odesílatel byl muž, jenž se dle zákona nazýval jejím manželem, ale z této pozice si nečinil žádné další nároky kromě toho jediného, co mu přisuzoval i zákon. Verundiš chtěla dopis spálit a vymazat tak všechno, co v něm stálo.

Před jejím stanem se ozval povědomý hlas, který pozdravil někoho jiného. Verundiš strčila pistoli pod polštář a setřela si hromádky střelného prachu z klína přesně ve chvíli, kdy muž odhrnul chlopeň stanu.

Kapitán Constaire se sehnutou hlavou vešel dovnitř a okázale si sundal klobouk. Byl to vysoký muž, štíhlý jako proutek, s dlouhými hnědými vlasy svázanými a přehozenými přes jedno rameno, a v očích měl hravý výraz šprýmaře. Pyšnil se hustými kotletami, které se dotýkaly koutku úst, a uniforma mu na šlachovité postavě visela jen volně.

Přistoupil k ní a hluboce se uklonil. Políbil ji na ústa a potlačil její protesty. Po chvíli zjistila, že mu polibek opětuje. A pak dokonce, že se Constaire na její vkus odtáhl příliš brzy. Na tváři mu hrál úsměv. „Lásko,“ řekl, „jen jsem se tu chtěl zastavit cestou ke generálovi Tamásovi.“

Verundiš zvedla obočí. „Povýšení?“

„Mám ten pocit,“ řekl Constaire. Vytáhl se do své plné výšky, hlavou tlačil na vrchol stanu a učinil pohyb, jako by si přehazoval kápi přes paži. „Až se potkáme příště, budu *majorem* Constairem.“

Verundiš se položila na lůžko a přejela muže pohledem. „Jsi pošetilec.“

„Ale ty mě stejně miluješ.“

„Nejsem chytrá žena.“

Zaváhal, jako by cítil, že je něco špatně. „Verie?“

Jemně zavrtěla hlavou, aby mu zabránila v další otázce. Nevšímal si toho.

„Co se děje?“

„Nic.“

„Řekni mi to. Přišel ti další dopis?“ Pohled mu sklouzl k obálce na stole vedle lůžka. „Ten zatracený parchant! O co mu jde tentokrát? Je Genevie v pořádku?“

„O nic nejde,“ řekla Verundiš potichu. Constaire celou situací nijak neulehčoval. Bylo by lepší, kdyby žádného milence neměla, kdyby svojí smrtí nikomu nelámala srdce. Všechno by bylo snazší. Zhluboka se nadechla a připomněla si, že to je jen

láska dvou vojáků. Nakonec tažení skončí a oni se oba vrátí domů. Constaire si najde mladší ženu a Verundiš se vrátí do chladného domu k nenávisnému manželovi.

Na druhou stranu se domů vracet nebude muset, pokud se sama zabije.

Constaire se vrhl na jedno koleno. „Rozved’ se s ním,“ řekl. „Vezmi si *mě*. Mám se přece stát majorem. Můžeme se vrátit do Adopestu a vyrvat Genevie ze spárů toho monstra.“

Ach, takový pošetilec. Akorát otáčel nožem v ráně. „Nemyslíš to vážně.“

„Ale myslím. Smrtelně vážně.“

Kdyby to jen bylo tak snadné. Ale život, jak mi matka vždycky říkala, není nikdy snadný. „On touží po rozvodu ještě víc než já,“ řekla Verundiš.

„Výborně! Zažádej o rozvod a provdej se za mě.“

„Víš, kdo je můj otec?“

Constaire vypadal zaraženě. „Mám pocit, že jsi říkala, že je knězem.“

„Ano. Je knězem, který nás oddal, a musel by podepsat dokumenty potvrzující náš rozvod.“

Constaire protáhl obličej a z kleku se zhoupł do sedu na podlaze stanu. „A on rozvody neschvaluje. Je to tak?“

„Považuje to za hřích vůči Kresimírovi. Myslí si, že je lepší, když budu trpět ve svém manželství, s mužem, který mě podvádí a lže a vyhrožuje, že zmlátí mou dceru, než aby svolil k rozvodu.“

„Mrzí mě, že to říkám, lásko moje, ale tvůj otec je pitomec.“

„Já vím. Řekla jsem mu to do obličeje. Ale ty už bys měl jít, jinak přijdeš pozdě na schůzku s generálem.“ Naklonila se a dotkla se jeho kolen, pak mu přejela palcem po tváři. „Vrať se, až skončíš. Oslavíme to.“

Constaire opustil stan čilým krokem mladého muže, jehož svět

byl vykládán zlatem. Verundiš si zachovávala úsměv na tváři, dokud nebyl pryč, a pak jej nechala zmizet jako obnošenou masku. Zvedla dopis a znovu si přečetla poslední odstavec.

Tvůj otec nám pořád nechce povolit rozvod. Do konce roku si hodlám vzít svou milenkou. Buď zaříd' náš rozvod, nebo se zabij. Jestli se tě do tří měsíců nezavím, prodám holku nějakému starlišskému otrokáři.

Neměla ponětí, kolik času uplynulo, ale Verundiš stále zírala na dopis, když zaslechla Constairův hlas, který ji před stanem volal jménem. Zachvěla se a zaregistrovala vzdálené dunění adranského dělostřelectva bušícího na gurlišskou pevnost jménem Darjah. Slyšela povyk svých vojáků, kteří připravovali večerní jídlo.

Měla by toho mít na sobě podstatně méně, až se Constaire vrátí. Donutila se vykrouzlit na tváři úsměv. Bylo to to nejmenší, co mohla udělat.

Počkat. Něco bylo špatně. Constaire ji nikdy neoslovoval celým jménem. Byl v armádě jediný, kdo měl odvahu jí říkat „Verie“. Byl v armádě jediným mužem, kterému to dovolila. A navíc si nedokázala vzpomenout, kdy naposled se jí ohlásil, než vešel do jejího stanu.

„Můžeš vejít,“ řekla.

Constaire postrádal svůj obvyklý úsměv a v očích měl výraz prázdnoty a děsu, když vklouzl dovnitř. Verundiš vídala podobný výraz na tvářích mužů, kteří ztratili končetinu při dělostřelecké salvě, nebo když byli svědky toho, jak vedle nich srazila kulka k zemi jejich přítele.

„Co se stalo?“ zeptala se a své starosti zametla do koutů své mysli. Dnes večer bude dost času na to se zastřelit, až Constaire odejde.

„Můžu se posadit?“ požádal. Do očí se jí nepodíval.

Verundiš si vzpomněla na všechny ty příležitosti, kdy vklouzl do jejího stanu, bral ji do náručí a v návalu smíchu se s ní vrhal na lůžko. Její starosti vzrostly. „Samozřejmě.“ Urovnala pokrývky a během toho přesunula nabitou pistoli zpod polštáře na lepší, tajné místo pod lůžkem.

Constaire klesl na lůžko vedle ní. Vzala ho za ruku a povšimla si, jak výrazně jeho jemná bílá pokožka kontrastuje s černou hrubostí jejích prstů. Constaire nikdy nepracoval – ani jeden den svého života – ale Verundiš mu to neměla za zlé. Tenhle jeho bezstarostný postoj byl právě tím, co ji na něm od začátku přitahovalo.

„Vybrali mě, abych vedl Konec naděje proti Darjahu,“ řekl Constaire.

Verundiš se zadrhl vzduch v hrdle. „Ne. Myslela jsem, že tě navrhovali na povýšení!“

„Když přežiju, bude ze mě major.“ Přes jeho rty přelétl přízrak úsměvu a zmizel. Sklonil hlavu, jako by se modlil.

Konec naděje. Přímá zteč proti pevnosti nepřítele. První skupina, která měla proniknout průlomem v hradbě – a čelit bajonetům, kanonům a kouzlům. Příslušníci Konce naděje jen vzácně přežili první salvu, natož aby dobyli samotnou pevnost.

„Nedá se nic dělat?“ zeptala se Verundiš.

Constaire zavrtěl hlavou. „Příkaz přišel přímo od generála Tamáse. Myslím,“ zamrkal, „že se mu nelíbí, jak mi můj otec tohle postavení zajistil pomocí peněz.“

Generál Tamás byl nechvalně proslulý svým přesvědčením, že hodnost by měla být vysloužená, nikoliv koupená. Často stavěl šlechtice do nebezpečných situací, aby ozkoušel jejich bojovnost. Jeho postoj poskytoval výhody prostým občanům pod jeho velením, a muži jej za to milovali. Ale tohle zašlo příliš daleko. Constaire *zemře*.

„Proč Konec naděje? Proč teď?“

Constaire zkoumal své boty. „Polní maršál Beravič vydal rozkaz, že město musí být neprodleně dobyto. Nedokážu si představit, jaké výhrůžky se vznášejí nad Tamásovou hlavou.“

„Kdy k tomu má dojít?“ zeptala se Verundiš.

„Ode dneška za tři dny. Do té doby zdvojnásobíme naši artilerii. Privilegovaní kouzelníci se svou magií skutečně můžou být schopni nakonec způsobit průlom v hradbách.“ Nicméně Konec naděje je celkem známým taktickým manévrem. Gurlišové budou připraveni.

„Měl bych utéct,“ řekl Constaire.

„Ocejujím tě jako zbabělce a zrádce.“

„Radši budu živým zbabělcem než mrtvým hrdinou.“

Verundiš mu stiskla ruku. „Daleko se nedostaneš. Víš, jak generál Tamás přistupuje k dezertérům. Chytí tě a pověsí, a pak budeš jak mrtvý, tak zbabělec.“

„Můžu uprchnout,“ řekl Constaire. „Mám přátele...“ Hlas se mu vytratil, jako by zvažoval možné následky svých činů.

„Nedělej to,“ řekla Verundiš.

Constairovi přešel přes tvář náznak pochybností.

„Zůstaň tu přes noc,“ řekla Verundiš. „A slib mi, že do zítřka neprovedeš žádnou hloupost.“

Obepnula paže kolem Constaire a pomyslela si, že možná má řešení na oba jejich problémy.

Generál Tamás nebyl někdo, s kým by bylo radno pouštět se do křížku.

Jako syn apatykáře se stal prvním prostým občanem, který kdy v adranské armádě dosáhl hodnosti generála. Lidé ho uctívali a král si jej vážil. Byl stratégem i válečníkem, a jediným prachmistrem v celém Devateru, který se mohl pyšnit takovou vysokou pozicí.

Říkalo se, že se jej dokonce obávala i královská kabala privilegovaných.

Měli pro to důvod. Prachmistři dokázali vdechovat běžný střelný prach, a získat tak sílu a rychlost převyšující schopnosti obyčejných lidí. Dokázali využít svou kouzelnou schopnost a vyslat kulku napříč celým bitevním polem a zabít svůj cíl na míli nebo i víc. Představovali jedny z nejúčinnějších a nejschopnějších zabijáků v armádě.

Bylo ráno poté, co Constaire přišel k Verundiš. Ta stála v pozoru v rohu Tamásova velitelského stanu s rukama připravenými, nohama u sebe a narovnanými zády. Generál se skláněl nad masivním stolem s mapou gurlišského terénu, kterou měl rozloženou pod svými rukama. Očima přejížděl po žloutlém papíru několik minut a rty se mu nepatrně pohybovaly, jak si v hlavě dělal různé propočty.

„Tahle mapa,“ řekl, a přerušil tak více než patnáctiminutové ticho, „je stará skoro dvě stě let.“

„Pane?“ řekla Verundiš.

„Dvě stě let stará, kapitánko. Máme nejlepší armádu ve známém světě, ale nemůžeme si ani dovolit aktuální mapu celý tý zatracený oblasti. Potřebovala jste něco, kapitánko?“

Verundiš se nadechla, že promluví, ale Tamás ji uťal.

„Darjah je jedna z nejstarších pevností v celý Gurle. Hradby jsou protkány ochrannou magií, země kolem pevnosti se hemží odkazy, který zabijí každého, kdo na ně šlápne.“ Tamás se odvrátil od stolu a vydal se k jednomu koutu stanu.

„Polní maršál Beravič mi dal jenom půlku brigády a nuzný čtyři privilegovaný kouzelníky. Ty hradby před námi ubrání stovka mužů – a šáh jich tam schovává přes tisíc! A sedm privilegovaných. Sedm!“

Tamás si sedl na židli na konci stanu a naklonil hlavu k Verundiš. „Beravič by rád viděl můj neúspěch. Ještě víc proto, že

k tomu dochází tak zřídka. Je mu jedno, kolik mužů musí umřít, aby toho docílil. A teď, kvůli čemu jste za mnou přišla?“

Proč by jí Tamás tohle všechno říkal? Většina důstojníků by považovala za neprofesionální hovořit tak otevřeně k někomu s nižší hodností. Verundiš si odkašlala.

Tamás zvedl prst a znovu ji přerušil. „Měl bych vám říct, že za mnou celé ráno chodí vojáci s prosbou o odvolání mého rozkazu, aby kapitán Constaire vedl Konec naděje. Vím, že jste jeho milenka. Nezajímá mě, jak moc oblíbený ten chlap je, prostě povede útok. Každý tady občas musí položit hlavu na špalek. To je to, s čím jste za mnou přišla? Abyste mrhala svým časem?“

Poslední, co Verundiš chtěla, bylo dráždit Tamásovu již tak nerudnou náladu. Potlačila nutkání se s ním přít.

„Ale vůbec ne, pane. Přišla jsem se nabídnout, že bych Constaira nahradila.“

Židle zavržala, jak se do ní Tamás opřel a zamyšleně si začal mnout svůj černý knír. Na chvíli si Verundiš myslela, že vidí myšlenky, které se převalují za jeho přísnýma hnědýma očima, zatímco si ji prohlížel.

„Zajímavé,“ řekl a postavil se. „Jste chytrá, kurážná mladá důstojnice. Pravděpodobně se vám v nadcházejících letech podaří vyšplhat žebříčkem hodností, když dokážete svou cenu. Proč bych vás, do Jámy, měl nechat umřít namísto něj?“

Nazval ji mladou, přestože jako čtyřicátník nemohl být Tamás oproti ní starší ani o jednu dekádu.

„Protože jsem se přihlásila dobrovolně,“ řekla Verundiš, „a vy víte, že dobrovolník povede útok účinněji.“

„To je výzva, co slyším ve vašem hlase, kapitánko?“ zeptal se Tamás. „Ne, neodpovídejte. Vždycky jsem nesnášel, když mě nadřízený důstojník nutil volit mezi neupřímností a hrdostí. Neudělám vám to samé.“ Odmlčel se, aby si očistil zbytky

černého prachu zpoza nehtů. „Možná mám rozkazy od nadřízených, aby ten útok vedl Constaire.“

Verundiš ucítila, jak se jí srdce rozběhlo o něco rychleji. Takový rozkaz mohl přijít jen od polního maršála Beraviče nebo od samotného krále. Byl Constaire zapletený v nějakém spiknutí? Nebo se stal pěšcem v piklích jakýchsi šlechticů?

„Nemám, samozřejmě,“ řekl Tamás a s drobným úsměvem odehnal tu myšlenku mávnutím ruky. „Můžu se vás zeptat, zda máte kromě jakýhosi zcestného pocitu náklonnosti k tomu bláznovi nějaký důvod, proč chcete obětovat svůj život právě pro Constaira?“

„Někdy, pane, se útok podaří. Když se tak stane, mám šanci být navržena na okamžité povýšení. Stanu se hrdinkou, pane.“

„To je nechutně optimistický,“ zamumlal Tamás. Postavil se, čímž naznačil, že schůzka je u konce, a řekl: „Vezmu to v potaz, kapitánko. Do večera budete mít odpověď.“

Verundiš se po zbytek dne procházela jako omámená.

Našla řešení, jak z toho ven. Za dva dny povede Konec naděje skrz průlom a přímo do střel z mušket a kouzel privilegiovaných, kde téměř okamžitě padne. Zemře jako hrdinka a dostane se jí hrdinského pohřbu a Genevie bude moci být hrdá na matku, kterou sotva znala.

Její nenáviděný manžel propustí Genevie do péče Verundišina otce a matky a ona bude po zbytek svého života dostávat Verundišinu plnou penzi.

Pokud generál Tamás udělí svolení, aby vedla útok.

Kráčela táborem a pozorovala své společníky, když ji našel Constaire.

Silně ji chytil za paži, neřekl ani slovo a odvedl ji do relativního soukromí za hlavní stan plukovníka.

„Co to vyvádíš?“ dožadovala se a setřásla jeho stisk.

„Ne,“ sykl. „Co si myslíš ty, že vyvádíš?“

„Nevím, o čem to mluvíš.“

Constairova tvář planula hněvem. Během čtyř let společných vojenských tažení ho nikdy neviděla tak rozlíceného. „Právě jsem dostal informaci od generála Tamáse, že ses dobrovolně přihlásila nahradit mě v Konci naděje. To nedovolím!“

„Tady není, co bys mi měl nebo neměl *dovolovat*,“ řekla.

„Považuješ mě za zbabělce?“ Constaire srazil boty. Vypadalo to neskutečně dětinsky a Verundiš napadlo, že by možná potřeboval trénink, jak být rozčilený. „Myslíš si, že to nezvládnou? Proč bys něco takového chtěla dělat?“

Pomyslela na všechny ty důvody, které by mu mohla předložit, a položila mu prst na rty. *Byl* zbabělec, ale to se v daný okamžik říkat nehodilo.

„Nemyslím si, že bys byl zbabělec,“ řekla. „Ale vím, že něco takového nesvedeš.“

„To chceš umřít místo mě?“

Jeho tvář byla tak upřímná, že si v ten okamžik Verundiš říkala, zda myslel skutečně vážně, když jí nabídl svou ruku. Došla k názoru, že šlo o zbrklé prohlášení, aniž by se za tím skrývalo cokoli skutečného. Vojáci spolu neuzavírali pevné svazky. Možnost, že jeden z nich nepřežije, byla jednoduše moc vysoká.

„Ano, chci,“ řekla. Neprozradila mu, že by jistojistě zemřela vlastní rukou, kdyby to neudělaly zbraně Gurlišů.

„Ne. To nepřipustím. Možná jsem zbabělec, Verie, ale ne takový, abych tě nechal vyměnit si se mnou místo.“

„Nemáš na vybranou. Generál se už rozhodl, jak se zdá.“ Byla překvapená, že se o tom Constaire dozvěděl dřív než ona.

Constaire si urovnal uniformu. „Půjdu rovnou za generálem a vyžádám si, aby mě nechal vést ten útok. Je to *mý* právo!“

„Od Tamáse nemůže nikdo nic vyžadovat.“

„Já si to vyžádám!“

Vzala ho za paži a položila mu ruku na hrud'. „Nedělej to, ty blázne. Vysloužíš si od generála akorát důtku.“ Zvedla prst k jeho rtům. „Teď si musím dát po pořádku své záležitosti. Přijď za mnou večer. Jestli mám za dva dny umřít... no, chci si ten zbylý čas užít.“

Ráno před útokem byla Verundiš ještě jednou povolána ke generálu Tamásovi.

Když se blížila ke stanu, zmocnil se jí strach, že se rozhodl její žádosti nevyhovět. Že útok nadále povede Constaire a že si bude muset prohnat kulku hlavou, aby zachránila Genevie.

Když dorazila, dvojice strážců před generálovým stanem vypadala zahloubaně a stroze. Jeden z nich ji ohlásil a pak byla kývnutím vpuštěna dovnitř.

Shýbla se a vstoupila, ale když obhlédla místnost, protesty jí na rtech pohasly.

Generálův stůl byl převržený, podlaha a stěny stanu potřísněny inkoustem, všude papíry a rozsypaný střelný prach. Masivní dubový stůl, na kterém spočívala dvě stě let stará mapa, byl rozštípnutý uprostřed a železný svícen, který hřadoval na stole, připomínal zkrouceného kovového hada.

Generál Tamás seděl v rohu na židli – jediném kusu nábytku ve stanu – s nohou přes nohu a zkázu zkoumal s kyselým pohledem.

„Pane?“ ohlásila se Verundiš.

Na chvíli vzlhl, načež se vrátil pohledem ke stolu. Ten stůl byl skutečně bytelný. Bezpochyby by jeho zvednutí vyžadovalo čtyři muže, a nejméně dva, aby ho převrátili. Přesto byl Tamás sám.

Generál se postavil a spojil ruce za zády.

„Kapitánko,“ řekl. „Díky, že jste přišla. Zrovna jsem doho-

vořil s privilegovaným Zakarym, novým pedelem královské kabaly.“

Nebylo tajemstvím, že královskou kabalou a Tamáse držel od vzájemného si podříznutí hrdla jen samotný král, nicméně Zakaryho návštěva nevysvětlovala rozlomený stůl.

„To udělal on, pane?“ zeptala se Verundiš. Cítila hněv nad takovou neúctou. Nikdo nemohl nakráčat do Tamásova stanu a takto ho ponížit. Byl přece generál. *Její generál!*

„Cože?“ Tamás vypadal na chvíli upřímně zmaten, když následoval její pohled na všechen ten nepořádek. „Ach tak. Ne, k tomu došlo až potom, co odešel. Někdo sem přijde a brzy to uklidí. Zakary se tu zastavil, aby mě zpravil o tom, že žádný privilegovaný se dnes večer nezúčastní útoku Konce naděje na Darjah. Poskytnou jenom vzdálenou podporu.“

Verundiš ucítila, jak se jí v hrdle zadrhl dech. Žádný privilegovaný? Ani jeden? Konec naděje byl vždycky doprovázen privilegovaným – obvykle někým mladým a pošetilým, nebo neuvěřitelně ambiciózním – nicméně stále privilegovaným. Bez privilegovaného ve svých řadách nebude mít Konec naděje odpověď na gurlišská kouzla, která na ně budou obránci metat z vrcholku hradeb.

Verundiš se přinutila přerývavě nadechnout a vydechnout. Dnes večer měla zemřít. O tom nebylo pochyb. Dostane, co chtěla. Ale to vědomí, že její smrt přijde tak vniveč...

„A co víc,“ pokračoval Tamás, „polní maršál Beravič mi zakázal se účastnit útoku. Obvykle sedím asi míli od dění a s dělostřelectvem ostřeluju nepřátelský privilegovaný, když se ukážou proti Konci naděje. Ale zdá se, že mi bylo zamítnuto i tohle.“

Tamásovi se chvěly nosní dírky a jeho hlas postupně nabíral na síle. „Ti zavšivení pitomci mě jen chtějí vidět rýt tlamou o zem. Zmaří lidský životy – dobrý životy – jen aby mě

dostali do kolen! Ti zavšivení psi. Kdybych mohl pobít všechny privilegovaný do posledního parchanta, ani bych se neohlížel.“

Verundiš bilo srdce o něco rychleji a cítila strach. Ne kvůli sobě. Ne, její život už propadl smrti. Ale generál Tamás byl jedním z několika málo důstojníků v armádě, kteří vypadali, že jim osud jejich mužů leží upřímně na srdci. Vyžadoval oddanost od mužů každé hodnosti, ale na oplátku se dokázal postarat, aby vojáci pod jeho velením mohli vystoupat žebříčkem zásluhou svých vlastních činů.

Kdyby ho královská kabala někdy slyšela takto mluvit, okamžitě by ho zabila bez ohledu na to, že se těšil králově přízni. Čekala, jestli bude pokračovat. „Pane?“

Tamás zavrtěl hlavou. „Kapitánko, smysl Konce naděje je obsadit pevnost s využitím momentu překvapení. Často to nevyjde, ale už to párkrát *vyšlo*. Ale ne bez privilegovaných. Bez privilegovaných akorát pošlu skupinu lidí na smrt. Zaručený neúspěch. Ale mám své rozkazy.“

„Ano, pane.“

„A vy jste s tím smířená?“

„Já poslouchám rozkazy, pane.“

„Dávám vám šanci dát od toho ruce pryč, kapitánko.“

„Chci vést útok, pane.“

Tamás přimhouřil oči. „Proč?“

Protože když mě nezabijí Gurlišové, budu to muset udělat sama. „Radši bych si to nechala pro sebe, pane.“

„I když vám to přikážu?“

Verundiš ztuhla. „Vždycky jste respektoval soukromí svých lidí, pane.“

„Ano, to respektoval.“ Tamás se otočil, aby zhodnotil ne pořádek, který býval jeho stolem s mapou, a dlouze si povzdechl. „Můžete jít, kapitánko. Konec naděje se shromáždí

za soumraku a zaútočí o půlnoci. Jestli si potřebujete zařídit ještě nějaké své věci, udělejte to hned.“

„Ano, pane. Děkuji, pane.“

Verundiš se zastavila v otvoru do stanu a obrátila se na generála Tamáse.

„Pane?“

„Hmm?“

„Vyhovíte jedné mé žádosti, pane?“

„Jestli je to něco rozumného.“

„Postarejte se, aby můj manžel nedostal mou penzi. Postarejte se, aby odešla k mé dceři.“

Tamás to chvíli zvažoval, pak přikývl. „Podepište dopis s touto žádostí a nechejte ho u mé sekretářky. Postarám se, aby se to vyřídl.“

„Děkuji vám, pane.“

Ti, kteří měli tvořit Konec naděje, se shromáždili, když slunce zapadalo nad západním okrajem pusty.

Byla to bědná skupina. Polovinu z nich tvořili buřiči – muži a ženy, kteří měli skončit na šibenici nebo strávit roky ve vězení, pokud by se dobrovolně nepřihlásili. Druhou polovinu tvořili ambiciózní mladí vojáci, hloupí nebo zoufalí natolik, aby věřili naději, že přežijí noc a po dobytí pevnosti se jim dostane povýšení.

Verundiš přemýšlela, zda kdokoliv z nich dostal stejnou možnost být omilostněn, jakou měla ona.

Generál Tamás se tam objevil, když se shromáždili. Sledoval je s rukama spojenýma za zády, u boku malý meč a pistoli za opaskem. Měl kamenný, nečitelný výraz, ale když privilegovaný Zakary nedlouho poté prošel kolem, světlo louče odhalilo otevřené nepřátelství, které Tamás k privilegovanému choval.

Dvě hodiny před půlnocí se Kresimírův kněz pomodlil za úspěch skupiny a mužům bylo dovoleno se rozloučit se svými přáteli a druhy.

Constaire našel Verundiš v davu. Měl na sobě plnou uniformu, v jedné ruce svíral mušketu a u pasu se mu houpal připevněný meč.

„Kam si, do Jámy, myslíš, že jdeš?“ zeptala se Verundiš.

„Pořád je čas,“ odvětil Constaire. „Stačí říct jediný slovo, a útok povedu já.“

„Ne.“

Constaire zavrtěl hlavou. „Prosím, Verie. Nedělej to.“

„Musím.“

„Ne,“ řekl Constaire. „Nemusíš.“ Così před ní zvedl, aby to viděla. Byl to dopis, který před třemi dny obdržela od svého manžela.

„Dej mi to,“ sykla a ohnala se po dopise. „Nemáš žádný právo číst mý soukromý dopisy.“

Vytrhl jí jej ze sevření. „Musel jsem vědět, proč jsi to chtěla udělat. Víím, že mě nemiluješ jako já tebe, Verie. Věděl jsem, že pro tuhle sebevraždu musí být nějaký důvod.“

Vrazila mu facku. Nechtěla to udělat, ale o chvíli později si svíral tvář a díval se na ni jako ublížený psík.

Pohladila mu ruku. „Promiň.“

„Zasloužil jsem si to.“

Ano, zasloužil. „Bude to v pořádku,“ řekla. „Musím to udělat.“

„Vyzvu tvýho manžela na souboj.“

„Nadělá z tebe fašírku.“

„Nebud' si tak jistá.“

„Jsem. Je to výborný šermíř. Porazit by ho mohl leda někdo jako... generál Tamás.“

Constaire ztichl a Verundiš cítila, že by k němu měla při-

stoupit a vzít ho do náručí. „Proč, do Jámy, utěšuju *já* tebe, hlupáku?“ zeptala se a ucítila na hřbetu své ruky slzy. „To já jdu na smrt.“

„A já zas budu muset žít bez tebe.“

Verundiš zavrtěla hlavou. „Vrať se do stanu.“

„Ne. Dobrovolně jsem se přihlásil vést druhou vlnu. Pokud se ti podaří prolomit hradby, budu hned za tebou. Probijeme si cestu do pevnosti společně.“

„Do Jámy. Ty jsi vážně blázen.“

Jednotkami proběhl šepot, aby se Konec naděje připravil. Verundiš políbila Constaira a pak zaměřila k přední linii, aniž by se ohlédla.

Generál Tamás na ně čekal u dělostřelectva, jehož salva měla předznamenat jejich útok. Za ním stála čtveřice privilegovaných, bílé rukavice prošívané karmínovými runami, které se odrážely od tlumených světél loučí. Pochybovačně si prohlíželi Konec naděje.

Když se Konec naděje zařadil mezi jednotky, Tamás k nim promluvil.

„Tam,“ řekl a ukázal k pevnosti míli od nich, „jsou naši nepřátelé. Sedí si tam uvelebení ve svých věžích, připíjejí dalšímu dni našich nezdarů a děkují svému pohanskému bohu, že nemáme žaludek zdvihnout žebříky k jejich zdem.“

Tomu je dnes konec. Dnes večer podnikneme průlom. Zaplavíme jejich pevnost a jejich šáhovi a privilegovaným dáme pocítit naše meče.“

Privilegovaní za Tamásem se nepohodlně ošili při zmínce o pobití jejich gurlišských kolegů.

„Pád Darjahu zničí sebevědomí Gurlišů a my budeme o krok blíž k ukončení týhle zatracené války. A potom, přátelé moji, se všichni vrátíme domů.“ Tamás najednou vypadal utahaně a mnohem starší než na svých čtyřicet. Usmál se. „S touhle

zatracenou prašnou zemí jsem skoncoval. Jsem připraven jít domů a pohoupat svého kloučka na koleni a pak vzít svou ženu nahoru, kde budu moct pohoupat ji.“

Ve skupině se ozvalo uchechtnutí.

„Skončeme tohle obléhání, přátelé,“ řekl Tamás. „Dostaňme se dovnitř a zlomme jejich odpor jednou provždy, a jeden každý z vás, živý nebo mrtvý, bude zítra hrdinou.“

Skupinou se rozlehlo tlumené skandování a Tamás zvedl ruce, aby zjednal ticho. „Šel bych tam s vámi, kdyby mi to král dovolil. U Kresimíra, vážně jo.“

Od jakéhokoliv jiného generála by to mohla být lež, ale Verundiš věděla, že mluví pravdu.

Tamás pokračoval, „Kapitánka Verundiš vás dostane dovnitř. Následujte ji, jako byste následovali mě.“ V tu chvíli ukročil stranou a pokynul Verundiš.

Ta zvedla nad hlavu svou šavli. „Žádná světla. Žádné mluvení. Přesuneme se ve tmě k hradbám a počkáme na hromobití. Až se hradby zhroutí, útok.“ Počkala na souhlasné kývnutí a poté spustila ruku. „Jdeme.“

Verundiš se přesouvala hrbolatým terénem mezi adranským táborem a pevností Darjah.

Cestu jí ukazoval pouze srpek měsíce a hvězdy nad ní, které se mihotaly jako táborové ohně jakési armády rozprostřené po obloze.

Tábořili zde celé měsíce, vyměňovali si s pevností salvy z děl a podnikli dva výpady, ale až na ty útoky byla země nedotčena. Šakalové lovili ve vysoké pouštní trávě, kde si zajíci a lišky udělali své domovy, aby se skryli před adranskými vojáky.

Kdesi nedaleko zahoukala pouštní sova.

Vedla svou skupinu přes malé úžlabiny až k příkopu, který se táhl až k základně hradeb pevnosti. Bylo jí řečeno, že příkop

sloužil jako odtoková strouha pro pevnostní šachty; místo, kde se do pouště vypouštěla voda z gurlišských lázní.

Nezmínili se jí ale, že také odvádí lidský odpad.

Jeden muž se zastavil a ze zápachu začal mocně dávit, což způsobilo, že se celá skupina příkrčila v té břečce ze strachu, že se rozezvoní zvony na poplach. Na vrcholku hradeb ozařovaly louče obrysy gurlišských strážců. Ani jeden poplach nepustil, a tak šeptem nařídila Verundiš své skupině pokračovat.

Dokráčeli k úpatí hradby, usadili se a čekali. Verundiš si rozezpula knoflík své uniformy, aby měla větší pohodlí. Tady ji nikdo nenahlásí za nedostatek disciplíny.

Odhadovala, že mají asi patnáct minut, než to vypukne.

Netrvalo dlouho, když Verundiš zaslechla jednoho ze svých mužů, jak se k ní sune zpoza řady. Přimhouřila oči v temnotě noci ve snaze zjistit, o koho jde.

„Velitelko,“ zašeptal. Tvář měl blízko té její. Pach cibule z jeho dechu a zvuk hlasu jí napověděl, že je to Grenatio, voják, který dostal možnost vstoupit do Konce naděje, nebo opustit pluk, poté, co kradl u místní rodiny.

„Co?“

„Velitelko, když jste říkala, že počkáme na hromobití...“

„Dělostřelectvo.“

„Ach tak.“ Na chvíli bylo ticho. „To dává smysl.“ Grenatio očividně nepatřil k nejbystřejším. „Velitelko?“

Verundiš potlačila povzdechnutí. „Ano?“

„Mám strach.“

„To je normální.“

„Přejde to?“

„Přejde.“ *Hned jak tě privilegovaní sežehnou až na kost svými čarodějnými střelami.*

Na několik minut se rozhostilo ticho a Verundiš vzhlédla k hradbám. Stále žádný poplach. To bylo dobré znamení.

„Kdy to začne, velitelko?

„Brzy.“

„Jak moc brzy?“

Do zatracený Jámy... „Každou chvíli. Vrať se na své místo.“

Voják se sunul zpátky svou cestou a nadělal takového rámu-su, že by vzbudil i adranské vojáky v jejich vzdáleném táboře.

A stále nezazněl žádný poplach.

Verundiš zvedla zrak na černé kameny hradeb pevnosti a říkala si, jestli se jim skutečně podaří prorazit. Ty stěny byly deset stop silné, zpevněné kouzelnictvím privilegovaných starým stovky let. Adranské kanony do nich stříděly *měsíce*, aniž by jim způsobily byť jen prasklinku.

Adranští privilegovaní říkali, že dnes večer dokážou hradbu prolomit. Co se stane, pokud se jim to *nepodaří*?

Zaslechla slabé hvízdání, otočila se tedy, aby utišila své muže, když tu první dělová koule třeskla do stěny pevnosti nad nimi. Z toho nárazu zaklopýtala a opřela se jednou rukou o bok žlabu.

Už to začalo.

Dělové koule a dělostřelecké granáty zahýbaly pevností a roztrásly zem, navíc způsobily, že se stěny žlabu, ve kterém se tísnil Konec naděje, začaly chvět a bortit.

Fyzické ostřelování bylo brzy doprovázeno třeskotem kouzel. Ohně ozářily noční oblohu a ledové šupiny velikosti kočáru práskaly do hradeb, čímž ji oslabovaly střídavým horkem a mrazivým chladem.

Verundiš si kryla tvář cípem kabátce před úlomky kamení, ledu a železa, které se odrážely do místa jejich úkrytu.

Výkřiky Gurlišů jí prozradily, že nepřítel spustil poplach. Muži se hemžili na vrcholku hradeb, mávali loučemi a cosi křičeli do celé té kakofonie. Jeden z nich se naklonil přes okraj

a svrhnul přes hradbu pochodeň, přičemž se díval, jak dopadá na zem hluboko dole. Dopadla nedaleko od příkopu, který hostil Konec naděje.

Gurlišové se snažili zjistit, odkud má útok přijít.

Verundiš věděla, že jim nebude trvat dlouho, než na to přijdou. Až se tak stane, pár tuctů mušketýrů bude stačit, aby jen s drobným úsilím nadělali z Verundišských mužů kopu mrtvol.

Modlila se, aby hradby padly.

Obrátila se ke svým mužům. Jeden z nich zvedl mušketu a zamířil s ní na muže na hradbách.

„K zemi, hlupáku,“ sykla.

Zvuk dělostřelectva se ohlásil nedaleko od nich. Verundiš proklela jejich smůlu a bezmocně sledovala, jak se do vzduchu nad pevností vznesla zápalná střela a vybuchla, čímž ozářila poušť, jako by byl den.

Světlo osvětlilo siluety jejích mužů, kteří upírali své obličejy zasmušile vzhůru. V místě, kde se dole příkop rozevíral do pouštního terénu, viděla, jak se ve vzdálenosti sta yardů krčí druhá vlna – celé tři kumpanie – připravena pro případ, že bude Konec naděje úspěšný.

Všichni byli obnaženi ve světle gurlišských světlic. A teď bude vše ztraceno.

Zemí náhle otřásl mocný zvuk; zaúpění, jako by vyhřezly samotné útrobky pevnosti a vypustily její demony. K Verundišině překvapení hradby pod neustávajícím bombardováním povolily, zhroutily se dovnitř a rozmetaly gurlišské vojáky.

„Lezte, vy parchanti!“ vykřikla Verundiš a vyskočila na nohy.

Vydrápala se ze strouhy a zamířila k úpatí hradby, kde jí hora sutin poskytla možnost vyšplhat až k zející díře.

Kolem svištěly dělové koule a kouzla a každým nárazem rozšiřovaly otvor více a více.

Přestaňte střílet, sakra! Verundiš si představila, jak vbíhá

průlomem dovnitř, jen aby ji sejmulo dělostřelectvo a kouzla z jejího vlastního tábora.

Jako blesk z čistého nebe se celý svět ponořil do ticha. Cílené ostřelování přestalo, jak si dělostřelci upravovali mířidla, a pak náhle pokračovali v jiném místě podél hradby.

Průlom byl volný.

Verundiš zakopla a rozplácla se na sutinách, které bývaly hradbou pevnosti. Adranští vojáci spěchali kolem ní a najednou byla zvednuta na nohy; někdo ji vytáhl za opasek a do ruky jí vrazil ztracenou šavli.

Neměla čas se cítit zahanbeně.

Ve vzniklé trhlině se objevili gurlišští vojáci a první Adrané na ně vyběhli s přípevněnými bajonety. Obě strany se navzájem trhaly s divokými výkřiky.

„Tlačte je!“ vykřikla Verundiš. Museli zajistit průlom. Museli vytvořit dostatečný prostor, aby se mohla prosadit druhá vlna. Jestli neuspějí v tomhle, všechno přijde nazmar.

Skočil po ní gurlišský voják a máchl pažbou své muškety jako kyjem. Zblokovala máchnutí šavlí a praštila muže do obličeje, načež mu nemilosrdně prořízla hrdlo.

Gurlišové neměli přípevněné bajonety. Na tento útok nebyli připraveni. Jakkoliv se to zdálo nemožné, Konec naděje byl najednou ve výhodě.

„Prosejte se jimi, hoši!“ pobízela Verundiš své muže, zatímco zkrřížila čepele s gurlišským důstojníkem. Ten chlap byl mnohem rychlejší než ona. Dokázala ho dvakrát odrazit, než pronikl její obranou a řízl ji přes levou paži.

Muž náhle zachrčel a padl, adranský bodec mu rozmašíroval vnitřnosti. Verundiš odtlačila mrtvolu stranou, neschopná zamumlat slova díky, než se Grenatio přesunul dál. Muž s cibulovým dechem se ohlédl a zavolal přes rameno: „Měla jste pravdu, kapitánko! Strach je pryč!“

Nyní byli uvnitř hradeb, bojovali na nádvoří. Bez připevněných bajonetů padali Gurlišové před adranskými vojáky jako jehňata na porážce. Verundiš se zastavila, aby si ovázala ránu táhnoucí se jí po levé paži, a pokoušela se setřít krev.

Mohli zvítězit. Vážně mohli zvítězit. Druhá vlna se za nimi vžene průlomem, její lidé pomohou zajistit nádvoří a pak sem generál Tamás přivede zbytek brigády.

Náhle se Verundiš nechtělo zemřít.

V tu ránu ji oslepil záblesk světla. Klopýtla a zamrkala, aby se jí projasnil zrak, a spatřila Grenatia, jak k ní běží celý v plamenech, pohlcen ohni privilegovaného. Jeho výkřiky se jí rozléhaly v hlavě.

Verundiš pátrala po zdroji kouzel. Jediný privilegovaný by dokázal sprovodit ze světa celou její skupinu. Možná i druhou vlnu. Bylo bláznovství se ho snažit zabít, ale byla to jediná možnost, jakou měla.

Oheň přeskakoval mezi jejími muži, spaloval jim uniformy a rozpoutával chaos. Tam, kde nádvoří přecházelo do uličky, stál v průchodu privilegovaný, z rukavic mu vycházela záře a prsty se mu komíhaly, jak sesílal smrt na adranské vojáky.

Její muži se rozbíhali do všech stran a do toho křičeli. Nikdo z nich se nemohl postavit privilegovanému. Nikdo z nich nedokázal před privilegovaným utéct.

Verundiš zaklela nad krví stékající jí po paži, protože jí meč klouzal v ruce. Raději proto přehodila šavli do druhé ruky. Vrhla se k jedné straně nádvoří.

Dostala se až ke zdi a začala se plazit takovou rychlostí, jakou se odvažovala, směrem k privilegovanému. Za opaskem měla jednu nabitou pistoli. Jedna šance na výstřel. Bude se tedy muset dostat tak blízko, aby byla střela jistá.

Privilegovaný kolem sebe dál metal oheň. Nebyl to silný jedinec – nebyl schopen provádět víc úkolů naráz – jinak by

spálil celou skupinku bez prodlení. Verundiš opřela šavli o zeď a vytáhla pistoli.

Výstřel srazil privilegovaného na stranu. Trhl sebou, padl na jedno koleno a na tváři se mu objevil překvapený výraz. Pak obrátil zrak k Verundiš.

Sebrala šavli a rozběhla se k němu. Zvedl k ní ruku. Horko kouzla jí olízlo tvář a Verundiš ucítila podél stehna svíravou bolest, jak ji oheň připomínající roztavené sklo zasáhl natolik silně, až se celá protočila. Klopýtla vpřed.

Šavle oddělila tři prsty z pravé ruky privilegovaného. Privilegovaný vykřikl a ona po něm máchla vši silou znovu. Čepel se zasekla privilegovanému do ramene a síla úderu ho srazila na zem. Páčením uvolnila čepel a poté jej bodla do srdce.

Znovu zavrávala a téměř ztratila balanc. Bolest v jejím stehně byla nesnesitelná. V duchu viděla, jak jí kůže vře a spéká se, svaly se jí krabatí. Neodvažovala se skutečně na zranění podívat; ztratila by odvahu bojovat.

Když se ohlédla, všimla si Constaira, který se objevil v průrvě. Za ním proudila dovnitř druhá vlna s nasazenými bajonety, spěchala kolem mrtvých a zraněných, aby zajistila nádvoří a probíla si cestu do uličky.

Constaire ji zachytil právě ve chvíli, kdy padala. Zadíval se na ni a pak na mrtvolu u jejích nohou.

„Zabila jsi privilegovanýho!“

„Já...“ Verundiš nevěděla, co říct. Měla pocit, jako by neuspěla ve svém úkolu zemřít. Věděla, že teď už zemřít nechce, ale jak by mohla zachránit svou malou holčičku?

Zvedla zrak a koutkem oka zachytila pohyb. Na hradbách nad nimi, z obou stran průlomu, se znovu objevili Gurlišové. Měli výhodu postavení, a zatímco je sledovala, začali střílet do adranské druhé vlny.

„K zemi!“ řekla Constairovi.

„Odražíme je. Do schodů, muži!“ Odstoupil od ní a vytasil meč.

Pošetilí blázni. Budete mrtví dřív, než se k těm schodům vůbec dostanete.

Na hradbě se zablesklo světlo, které Verundiš upozornilo na přítomnost dalšího privilegovaného. Verundiš se zakuckala smíchem. Marnost nad marnost. Ta zatracená čarodějka smázne celý Konec naděje i s druhou vlnou.

Privilegovaná zvedla své ruce navlečené do rukavic...

... a hlava jí vybuchla ve spršce krve. Verundiš sebou nad takovou hrůzou trhla, přestože se to odehrálo nějakých třicet kroků od ní. Tělo privilegované se sesunulo k zemi a mezi Gurliši na hradbách se rozlehly výkřiky děsu.

Z řad běžících adranských vojáků se oddělila postava, v ruce kouřící pistoli. Aniž by zpomalila, postava vylezla po sutinách vedoucích na vrchol hradby. S míhajícím se mečem vpadla mezi gurlišské vojáky s nelidskou rychlostí.

Verundiš nemohla uvěřit svým očím. Byl to démon z Jámy? Anděl poslaný Kresimírem?

Postava namířila jednou rukou a prachové rohy tuctu gurlišských vojáků náhle explodovaly a zabily jejich vlastníky.

V náhlém prozření zalapala po dechu. To nebyl žádný anděl nebo démon.

To byl prachmistr.

Generál Tamás, který se vykašlal na své příkazy, se zapojil do bojů.

Verundiš nechala svou hlavu dopadnout na chladné dlažební kameny nádvoří, neboť ji v tu chvíli konečně přemohla bolest.

Probudila se ve zvláštní místnosti.

Nic jí nebylo povědomé. Na stěnách byla popraskaná omítka a vysokým oknem pronikalo světlo. Místnost nebyla o moc

větší než vězeňská cela a ji najednou napadlo, že to možná je cela.

Konec naděje tedy nakonec neuspěl? Byla druhá vlna pobita nebo zatlačena na ústup? Vzpomněla si, že měla pocit, že zahlédla generála Tamáse, jak se zapojil do bitvy. Možná byl zabit. Koneckonců, uvnitř pevnosti bylo pět dalších privilegovaných. Byla nyní vězněna za zdmi Darjahu?

Gurlišové by ji jistě jednoduše zabili.

Verundiš přemítala, jak dlouhá doba uplynula od útoku. Vzpomínala si, že křičela, dokud ji nebolelo hrdlo; doktoři jí pak násilím vsunuli mezi rty trubičku maly a do úst jí foukli kouř. Bolest pomalu odezněla a chirurgové se svými noži přesunuli pozornost na její stehno a sešili jí krvavou ránu na paži.

Jen s malým úspěchem se pokusila otočit hlavu; při bolesti, kterou si tím způsobila, nechtěně zaúpěla.

Proč ji všechno tak hrozně bolelo? Přišlo jí, jako by měla zlomenou každou kůstku v těle.

Dveře do místnosti se s vrzáním otevřely a jakýsi ženský hlas pronesl: „Ach. Plukovnice, už jste vzhůru. To je skvělá zpráva. Polní maršál vás bude chtít vidět.“

Plukovnice? Určitě si ji museli splést s někým jiným. Zachvátila ji panika a ona se s úsilím zvedla.

„Běžte sehnat polního maršála,“ ozval se hlas z chodby. Vzpomínky na její horečnatou operaci jí pomohly identifikovat hlas. Doktorka. Doktorka řekla: „Klid, klid. Nesnažte se hýbat. Vaše tělo je ztuhlé, svaly ochablé z nepoužívání. Byla jste mimo hodně dlouhou dobu.“

„Jak...“ zachraptěla Verundiš a doktorka se jí dostala do zorného pole. Byla to starší žena v adranské uniformě schované pod bílým pláštěm. Sklonila se nad Verundiš a přiložila jí k ústům vodu.

Verundiš vyprskla a začala se dusit, ale nakonec dokázala polk-

nout doušek. Když doktorka odstoupila, řekla: „Jak dlouho?“

Doktorka jemně položila ruku Verundiš na rameno. „K útoku na Darjah došlo před čtyřmi týdny.“

„Čtyřmi týdny?“ Nedokázala potlačit naléhavost ve svém hlase. Dopis od jejího manžela, který obdržela před Koncem naděje, byl již tehdy starý pět týdnů. Za necelý měsíc bude Genevie prodána otrokářům. Verundiš se s úsilím snažila postavit, až se celá roztřásla.

„Musím jít.“

„Polní maršál tu bude každou chvílí, plukovnice.“

Polní maršál Beravič se ji chystal navštívit? Co jí tak asi mohl chtít? „Verundiš. Jsem *kapitánka* Verundiš.“

„Obávám se, že nikoliv,“ pronesl mužský hlas ze dveří. „Doktorko, dejte nám prosím chvíli.“

Doktorka přikývla a vzdálila se od Verundiš, jen aby byla nahrazena generálem Tamásem. „Dobré ráno, plukovnice,“ řekl Tamás a posadil se vedle její postele.

„Pane?“ zeptala se slabě.

„Nyní jste plukovnicí, Verundiš. Nezbytné papíry byly vyhotoveny před třemi týdny, ačkoliv chci počkat, než se zotavíte, abych vás přiřadil k batalionu.“

To nebylo možné. Nedokázala tomu uvěřit. Byla povýšena o několik hodností. To si určitě nezasloužila, ne poté, co vedla Konec naděje. „Já... děkuji, pane.“

Tamás nad tím mávl rukou.

„Pane, vážně jsem byla v bezvědomí čtyři týdny?“

„Po většinu z toho jste byla pod malou, to kvůli utišení bolestí. Nechat se takhle sežehnout ohněm privilegovaného, to dokáže přivodit pořádné fyzické i psychické trauma.“

„Aha.“

Tamás přikývl. Myslí byl očividně jinde.

„Polní maršál Beravič?“

Koutek Tamásových úst sebou dvakrát škubl nahoru. „Cos ním?“

„Přijde sem?“

„Obávám se, že Beravič je mrtvý. Dva dny poté, co jsme obsadili Darjah, byly jeho vlastní jednotky napadeny gurliškými partyzány. Byl pomstěn, to vás můžu ujistit.“

„Och.“ Verundiš trvalo nějakou chvíli, než informaci zpracovala a pochopila její důsledky. „Gratuluji, pane.“

Polní maršál Tamás naklonil hlavu v gestu skromnosti. Postavil se, protáhl ruce a zadíval se vzhůru k lomenému pruhu světla vtékajícímu sem z okna nad nimi. „Teď, když jste přišla k sobě, vám poskytneme náležitý pokoj. Musí vám z těla dostat všechnu malů. Bylo mi řečeno, že potrvá několik měsíců, než budete schopna velení.“

Verundiš se pokusila posadit, ale neúspěšně, celé to úsilí ji navíc vyčerpalo. Několik měsíců? Musí se vrátit do Adra *hned*. Musí se vrátit, než její nenáviděný manžel splní svou výhrůžku. Ani ta nejrychlejší loď ji nemusela domů dopravit včas.

Tamás pozvedl nad jejím zápolením obočí. „Někam jdete, plukovnice?“

„Pane,“ řekla Verundiš a snažila se neznít zoufale. „Musím se vrátit do Adra. Abych se postarala o osobní záležitosti.“

„Obávám se, že to nemůžu dovolit,“ řekl Tamás. „Jste zde žádaná. Zamýšlím skoncovat s touhle zatracenou válkou do zimy. Pak můžeme jít domů všichni.“

Genevie tam v tu dobu už nebude. Bude pryč, prodána do otroctví a sloužit jako... Verundiš pevně zavřela oči ve snaze zadržet slzy.

„Plukovnice?“

„Pane?“

„Je tu něco, co byste mi chtěla říct, plukovnice?“

„Ne, pane.“

Na chvíli se rozhodilo ticho a Tamás zůstal od ní odvrácen s pohledem upřeným na okno. „Pýcha,“ pronesl, „je zvláštní věc.“ „Pane?“

„Necháváme sami sebe a naše milované tolik trpět, jen abychom vyhověli tomuhle pocitu v našem žaludku. Někdy závidím těm, kteří nedovolí pýše zatemnit jim úsudek.“

Verundiš se neodvažovala promluvit.

Tamás pokračoval, „Adranský arcidiocel mi dluží laskavost. Dokumenty k vašemu rozvodu by měly dojít...“ odmlčel se, jako by přemýšlel o datu, „... během jednoho nebo dvou týdnů. Vaše dcera bude v opatrovnictví vašich rodičů, než se vrátíte. Kdybych byl v Adru, vyzval bych vašeho manžela na souboj a zabil ho osobně. Domnívám se, že děti by měly být ušetřeny malicherných půtek rodičů.“

Verundiš cítila, jak napětí v jejím těle povoluje, a nedokázala déle zadržovat slzy. „Souhlasím, pane. Děkuju.“

Tamás se zhluboka nadechl. „Normálně se takhle nemíchám do záležitostí jiných, ale jak možná víte, mám vlastního synka, sotva dvouletého. Takové věci si беру... osobně.“

„Jestli vám nevadí, že se ptám, pane, jak jste to zjistil?“

„Vážně se musíte ptát?“

Constaire. Samozřejmě. Muž bez jakékoliv pýchy. Ten pošelilý blázen jí právě zachránil život. Něco se ve Verundiš pohnulo.

„Och,“ dodal Tamás, když otevřel dveře a chystal se odejít. „Major Constaire mě požádal, abych vás dva oddal. Jestli to cítíte stejně, může se to provést hned, jakmile se nám dostane zpráva o vašem rozvodu.“

Major Constaire. Získal své povýšení za vedení druhé vlny proti Darjahu.

Verundiš nedokázala potlačit úsměv na tváři. „Bylo by mi ctí.“

„Dobře.“ Tamásovou vážnou tvář přelétl úsměv a hned zase zmizel.

D Í V K A
Z H R U S C H O V Y
T Ř Í D Y

Deset let před událostmi Příslibu krve...

Chystala se ukrást zbraň.

Jediné, co dělalo Vloru skutečně šťastnou, bylo vysedávat na rovných střeších zbrojářů v Adopestu a pozorovat, jak zkušebně střílejí ze svých ručnic a mušket v uličkách za Hruschovou třídou.

Černý kouř střelného prachu se zvedal mezi budovami a vanul nad její pozorovatelnou, sírový pach jí naplňoval nosní dírky a vyvolával v ní pocit soustředění a energie. Nic se tomu nemohlo rovnat. Jednou se to pokoušela vysvětlit Amory, ředitelce její internátní školy, ale Amory to zavrhla jako pouhou dětskou báchorku.

A přestože jí bylo jen deset let, Vlora chtěla jednu z těch zbraní.

Amory by jí samozřejmě nikdy nedovolila něco takového vlastnit. Vloře nedovolovala nikdy nic.

Vlora věděla, že krást se nemá, ale ona zbraň *potřebovala*. Potřebovala z ní vystřelit a ucítit, jak ji pažba kopne do ramene a černý prach jí naplní plíce. Prahla po hudbě střelného prachu, který jí vystřelí u uší.

Zbrojíři někdy nechávali muškety na několik okamžiků bez dohledu, zatímco vcházeli do svého obchůdku pro další prach nebo kule. Vlora věděla, že jednu ukrást znamená jen počkat na tu správnou chvíli. Mohla vyběhnout do uličky, popadnout zbraň a pak být v tu ránu tatam, prchajíc ulicí, než ji bude moci kdokoliv chytit.

Mušketra nebo ručnice byly příliš velké, neskladné. Nemohla by je schovat pod sukni a někdo na ulici by ji jistojistě zastavil – možná dokonce jedno z Buldočích dvojčat. A Vlora navíc neměla na internátu žádné dostatečně velké místo, kde by mohla mušketu uschovat. Kdyby ji Amory našla, pěkně by si to odskákala.

Takže bude muset ukrást pistoli.

Vyklouzla ze svého úkrytu, zamířila přes plochou střechu nad zbrojírňu a sešplhala po starém měděném okapu do uličky dole. Vykročila na hlavní třídu a šinula si to podél zvýšeného kamenného chodníku, jenž se táhl před obchůdky na Hruschově třídě.

Ulice byla přeplněná, zvonění koňských podkov na dlažebních kostkách se klapavě přidávalo do kakofonie davu. Zbrojířští učňové posedávali na předních schodech svých krámků a ukazovali zboží svých pánů: lovecké ručnice vykládané rytinou či soubojové pistole pro šlechtu, prosté muškety s dubovou pažbou pro vojáky, trombony s rozšířenou hlavní pro farmáře z venkova.

Vlora zrakem bloumala po zbraních. Podél zvýšeného chodníku Hruschovy třídy byly vystaveny tucty modelů, které jen čekaly na to, až je někdo sebere. Bylo tu ale příliš mnoho lidí. Někdo by vykřikl na poplach a ona by neměla dost času ztratit se v chumlu, než by...

Její oči se zastavily v ústí úzké uličky, která vedla za krámků na Hruschově třídě. Po straně uličky seděl u prázdných sudů s prachem párek kluků s pískovými vlasy. Oběma bylo kolem čtrnácti, měli kulaté, téměř identické obličejy a zvednuté nosíky, a z očí jim vyzařoval náznak afektovaného opovržení, zatímco sledovali míhající se dopravu.

Buldočí dvojčata.

Hruschova třída patřila Buldočím dvojčatům. Alespoň o tom

se snažili přesvědčit všechny sirotky a otrhance z ulice. Nikdo nežebral nebo nekradl na Hruschově třídě bez povolení od Buldočích dvojčat, a když vás chytili o samotě, zmlátili vás na kaši.

Vlora zaslechla, jak si některé děti šeptají, že Buldočí dvojčata jednou zabila nějakého sirotka a hodila jeho tělo do odvodního kanálu.

Zastavila se a předstírala, že zkoumá pistoli za sklem jedné výlohy, ruce za zády, a doufala, že si jí nevšimli.

„Oj!“ uslyšela povědomý výkřik. „To je naše malá výsostinka!“

Jedno z dvojčat, říkalo si „Spoušť“ a dalo se rozeznat pomocí jizvy nad okem, seskočilo ze svého místa a zamířilo k Vloře. Jeho bratr, „Kule“, mu byl hned za patami.

Vlora cítila, jak se jí rozbušilo srdce. S tolika lidmi na ulici by jí určitě někdo pomohl, kdyby vykřikla...

Amory vždycky říkala, že spoléhat se na ostatní je pošetilost.

Vlora se rozhodla, že možná, jen pro tentokrát, měla Amory pravdu. Dala se na úprk, probíjela se přímo napříč ulicí. Koutkem oka zpozorovala, že Spoušť se rozběhl za ní.

Proskočila před drožkou a pak se prosmýkla pod sudem, který drželi dva muži. Když se dostala na druhou stranu ulice, rozběhla se sprintem po vyvýšeném chodníku, zcela nekrytá před pohledem Buldočích dvojčat, pak seskočila znovu na silnici. Zalezla mezi dvojicí vozíků naložených bednami s mušketami s označením pro adranskou armádu, a tam čekala.

Netrvalo dlouho, než se Buldočí dvojčata přehnala kolem její skryše.

Čekala jen několik vteřin, a pak se zvedla a rozběhla se ulicí v opačném směru. Dříve či později si uvědomí, že byli převezeni, a vrátí se stejnou cestou.

Vlora proběhla kolem koně, který si vykračoval středem

ulice. Doufala, že se dostane do jeho zákrytu a Buldočí dvojčata budou mít o další překážku navíc, až ji budou hledat.

Kůň se ale vyděsil, trhl hlavou směrem od ní a pak se vzepjal na zadní a mocně zaržál. Vlora hrůzou zavravorala, zatímco kopyta zaduněla na dlažebních kostkách a jezdec se usilovně snažil udržet v sedle.

„Chcánky a zatracení!“ zaklel muž a divoce trhl za otěže, čímž přitáhl koně ke straně. „Zpropadený krysy z kanálu.“ Předklonil se v sedle a Vlora měla jen okamžik na to zvednout ruce, než po ní švihl svým jezdeckým bičíkem.

Úzký konec bičíku ji řízl po celé délce paže a ona vykřikla. Muž zvedl ruku, že švihne znovu, ale jeho kůň vyhodil a přinutil ho tak chytit se ho oběma rukama, aby nežuchl na zem.

Vlora vyskočila na nohy a vystřelila do davu. Po tvářích jí proudem stékaly slzy. Paži měla zbarvenou do karmínova a pálila ji od dlaně až k lokti.

Zastavila se na konci ulice a ohlédla se, přičemž si chvilí osoušela slzy, než zpozorovala muže, který ji udeřil. Byl stále uprostřed třídy a hlasitě nadával, jak se snažil znovu získat nad koněm kontrolu. Měl na sobě jemnou jezdeckou vestu a plochý, široký obličej měl zbrázděný dolíčky od neštovic. Chvilí počkala, aby si tu tvář zapamatovala.

Vlora opustila Hruschovu třídu a za sebou zanechala pach černého prachu a zakouřených zbrojnic, přešla most přes řeku do Starého města, kde se o sebe v úzkých uličkách opíraly vysoké domy se zchátralými fasádami z cihel. V jednom z těchto domů žila Vlora spolu s tuctem dalších dívek a ředitelkou Amory.

Amory byla rozlícená, když spatřila krev na Vlořině stejno-kroji. Vyčistila a zašila jí ránu a poté zbila Vloru holí, kterou nechávala nad krbem, a poslala ji spát bez večeře.

Vlora usnula s myšlenkami na pistoli, kterou chtěla ukrást

a kterou by možná měla použít na Amory – přestože věděla, že to nikdy neudělá.

Následujícího rána se probudila do zvuku svého kručícího břicha a čekala v posteli, dokud kostelní zvony neodbijí sedmou. Věděla, že kdyby obtěžovala Amory moc brzo, dostala by další výprask.

Vlora se sotva stihla obléknout, když zaslechla neodbytné ťukání na vchodové dveře školy.

Opatrně pootevřela dveře dormitáře, aby nevzbudila ostatní dívky ve společné místnosti.

„Račte dál, pane,“ řekla Amory v odpovědi na mužův hřejivý baryton.

Kdo by se mohl ohlásit v takovou časnou dobu? Školní dveře se zřídkakdy otevíraly před sedmou. Vlora se proplížila chodbou a dávala si pozor, aby se vyhnula vrzajícím prknům, než došla k odpočívadlu, odkud mohla sledovat, co se děje dole v hlavním sále.

Amory seděla zády k Vloře. Naproti ní byl postarší džentlmen s tmavými vlasy, ostrými rysy a chladnými, tmavými očima. Oblečen byl do černého kabátce s dlouhými šosy a pečlivě vyžehlených kalhot a v bílé spodní košili s přeloženým límcem. V jedné ruce držel cylindr a na klíně mu spočívala hůl.

Nápadník, možná? Amory přijímala muže téměř každý týden. V těchto dnech se objevoval jen jeden nebo dva za měsíc a ona vždycky říkala, že její zodpovědnost vůči dívkám je uchránit je od manželství.

Vlora nezachytila, když se muž představoval, ale slyšela, co říkal poté: „Jsem tu, abych se zeptal na jednu dívku.“

„Dívku?“ opakovala Amory s jistým zmatením.

„Ano. Je asi takhle vysoká,“ zvedl ruku do výše, „deset

let, s tmavými vlasy. Jeden můj přítel mě informoval, že je ve vaší péči.“

Vlora ucítila, jak jí srdce vynechalo úder. Žádná z ostatních dívek v jejím věku neměla tmavé vlasy. Mohl popisovat jen ji.

„Nemůžete přece mít na mysli Vloru?“

„Tak se jmenuje, ano.“

Vlora se snažila vybavit si, zda prozradila své jméno nějakému cizinci, a vzpomněla si, že tu byl jistý muž s tmavou kůží a uklidňujícím úsměvem, který ji oslovil na ulici před školou. Zeptal se jí na jméno a kde bydlí. Ale to se odehrálo už před několika měsíci. Byl ten člověk s tímhle džentlmenem s chladnými očima nějak spojen?

Amory mávla rukou, jako by o Vloru samotnou vůbec nešlo. „Je to má chráněnka. Vlastně chráněnka státu. Její otec byl na-baron ze severního Adra. Matka zemřela při porodu a otec skonal na začátku letoška – chudák. Nikdo z její rodiny ji nechtěl a Koruně se nelíbilo, že by poslala dítě se šlechtickou krví do sirotčince. Dostává se mi malé měsíční penze, abych se starala o její vzdělání a výchovu.“

Vlora věděla, že Amory má na tváři sebelítostivý výraz. Vždycky ho nasadila, když mluvila o Vloře.

„Nemá nikoho, kdo by se jí ujal?“ zeptal se džentlmen s chladným pohledem. „Vůbec nikoho?“

„Nikoho,“ řekla Amory. „Řekla bych, že má mě, ale je to nevděčné děcko, a tak...“

„Rád bych si ji koupil.“

„Jakže, prosím?“

„Dokážu poznat, že tu dívku máte velice ráda, ale jsem si jistý, že za tu správnou cenu budete ochotna se s ní rozloučit.“ Muž vytáhl z náprsní kapsy šekovou knížku a otevřel ji.

Vlora se po špičkách vrátila do svého pokoje. Slyšela dost. Ten muž si ji chtěl koupit, a ona dobře věděla, co to zname-

nalo. Abatyše v Kresimském opatství, kde byla pohřbena její matka, jí řekla, aby se vyhýbala starým mužům a jejich úchyilkám.

Shromáždila svých pár hraček – dřevěného koně, obrázkovou knížku, která patřila její babičce, a míček vyrobený z fatrastánské gumy – a zabalila je do pokrývky z postele spolu s několika kusy oblečení. Trvalo několik minut, než otevřela okno v ložnici, aniž by způsobila jakýkoliv hluk. Po celou tu dobu sem zpoza zdí prosakovalo mumlání dospělých hlasů.

Jedna z ostatních dívek zvedla hlavu z polštáře a zeptala se, kam Vlora jde. Vlora jí řekla, aby byla zticha.

Vyklouzla z okna dormitáře s pytlek přes rameno a sešplhala dolů na ulici.

Vlořina matka byla pohřbena na hřbitově na Talienském náměstí, v opatství ve čtvrti na druhé straně řeky, severně kousek od Hruschovy třídy. Od té doby, co jí umřel otec, to nebylo poprvé, co Vlora utekla ze školy. Kněžka z tamějšího opatství byla vždycky milá a poskytovala jí lůžko na přespaní a teplý chléb po ránu. Když jí Vlora osvětlila rozhovor mezi Amory a džentlmenem s chladnými očima, bylo jí řečeno, že může zůstat tak dlouho, jak bude potřebovat.

Abatyše neměla Amory nikdy moc v lásce.

Vlora začala trávit rána s abatyší, studovala Kresimírova evangelia a během odpolední cíhala na střeších zbrojnic na Hruschově třídě a sledovala zbrojře, jak ozkušují své muškety.

Necelý týden od jejího útěku od Amory se nacházela na svém obvyklém místě, vyhlížela příležitost, kdy by mohla ukrást pistoli, když tu zahlédla Buldočí dvojčata, jak se plíží po Hruschově třídě.

Jejich cíl spatřila okamžitě. Chlapec vypadal na deset nebo jedenáct let. Měl černé vlasy a zachmuřenou tvář a šoural se sám po vyvýšeném chodníku před zbrojnicemi s několika kni-

hami pod paží. Měl na sobě školní uniformu s krátkými kalhotami střiženými u kolen a dlouhými ponožkami, které se táhly téměř k lemu kalhot.

Vypadal povědomě a Vlora si pomyslela, že ho možná dříve jednou nebo dvakrát zahlédla na Hruschově třídě.

Zavolala na něj, aby ho varovala, ale ztratilo se to v hluku města a chlapec se navíc zdál být ztracen v myšlenkách.

Buldočí dvojčata se k němu přiblížila zezadu. Oba převažovali chlapce o nejméně dva kameny a doslova se nad ním tyčili. Spoušť přišel zprava a plácnutím mu vyrazil knihy z ruky, načež ho lísknul přes obličej. Kule se rozesmál, vzal knihy a mrštil s nimi na ulici.

Chlapec se otočil, ve tváři výraz hrůzy.

Vlora ten pohled znala, zažila ho už mnohokrát při různých jednostranných bitkách. Tušila, co přijde: jeho tvář se zkrabatí a on začne natahovat, Dvojčata ho srazí do bahna a začnou do něj kopat, dokud je to nepřestane bavit.

Ale chlapec napráhl ruku sevřenou v pěst a praštil Spouště do nosu.

Spoušť se překvapením stáhl a sevřel si obličej. Ten kluk se nedal, ruce napjaté podél těla, zuby vyceněné hněvem. Kule po něm vyskočil, chytil ho za bok a mrštil jím na zem. Chlapec kopal a oháněl se pěstmi, ale byl přemožen.

Vlora tomu nemohla uvěřit. Někdo se postavil Buldočím dvojčatům na odpor. Žádný dospělý, ale někdo v jejím věku! Spustila se po okapové rouře a vyrazila po ulici, přičemž se zastavila jen na tak dlouho, aby čapla pažbu otlučené muškety, která byla někým odhozena v bahně.

Spoušť se díval, jak jeho bratr zápasí s menším chlapcem, a oba je hecoval. Otočil se po Vloře právě včas, aby mu pažba staré muškety přistála mezi očima. Zhroutil se do klubíčka na verandě.